

Bedel

– imbatça · 25 Aralık 2017

bedel....

bir bedel,

öyle bir bedel ödüyor ki insanlığım
ne zaman bulutlara değse gözlerim
yağmurlar kanıyor kuraklığıma

ne zaman bir çiçeği sürsem nefesime içim içime batıyor
patlıyor içimdeki volkanlarım ardı sıra

bir ateş ,

öyle bir ateş ki içimde söndüremediğim yangınlar
önce beni, sonra beni yakıyor

insanca,

mertçe yaşamanın her nefes alışında
girdaplarımda boğuluyor, defalarca ölüyorum

neyin bedeli be bu annem

üşüdükçe üşüyor, düşüyorum hiçliğimin dehlizlerine

oysa,

sen öğretmedin mi bana yaratana ve yarattığı her şeyi çok hem de çok sevmeyi

bak anne bak,

görüyor musun insanlık bile sürgün yemiş insanlığından

neyin kavgası bu neyin

kiracısı olduğumuz şu üç kurusluk dünyada

nice anaların yürekleri paramparça olmuş yanıyor

ağıtlara sarılı evlat kokuları oluk olmuş toprağa kanıyor

nice ateşler düşürülüyor

doğadaki binlerce savunmasız yaban yaşamın yüreğine

ya aç çocukların yakaran gözlerini görüyor musun
ölmek ile ölmemek arası kokuyor, titriyor nefesleri

yok anne yok
şairler bile hüznün kusuyorken kalemlerinden
sayfalara sığmıyorsa yaşama dair isyanlar
sorgu vakti gelip çatmıştır

ödenecekse insan olmanın, olamamanın bedeli
vakit bu bedeli ödeme vaktidir

ağlama be annem
sen yine, 'iyi ki doğdun oğlum' diye öp alımdan
sar, sarmala, öp, kokla ama sakın ağlama

sil o mübarek gözyaşlarını...

ilhanaşıcıocakikibinoniki